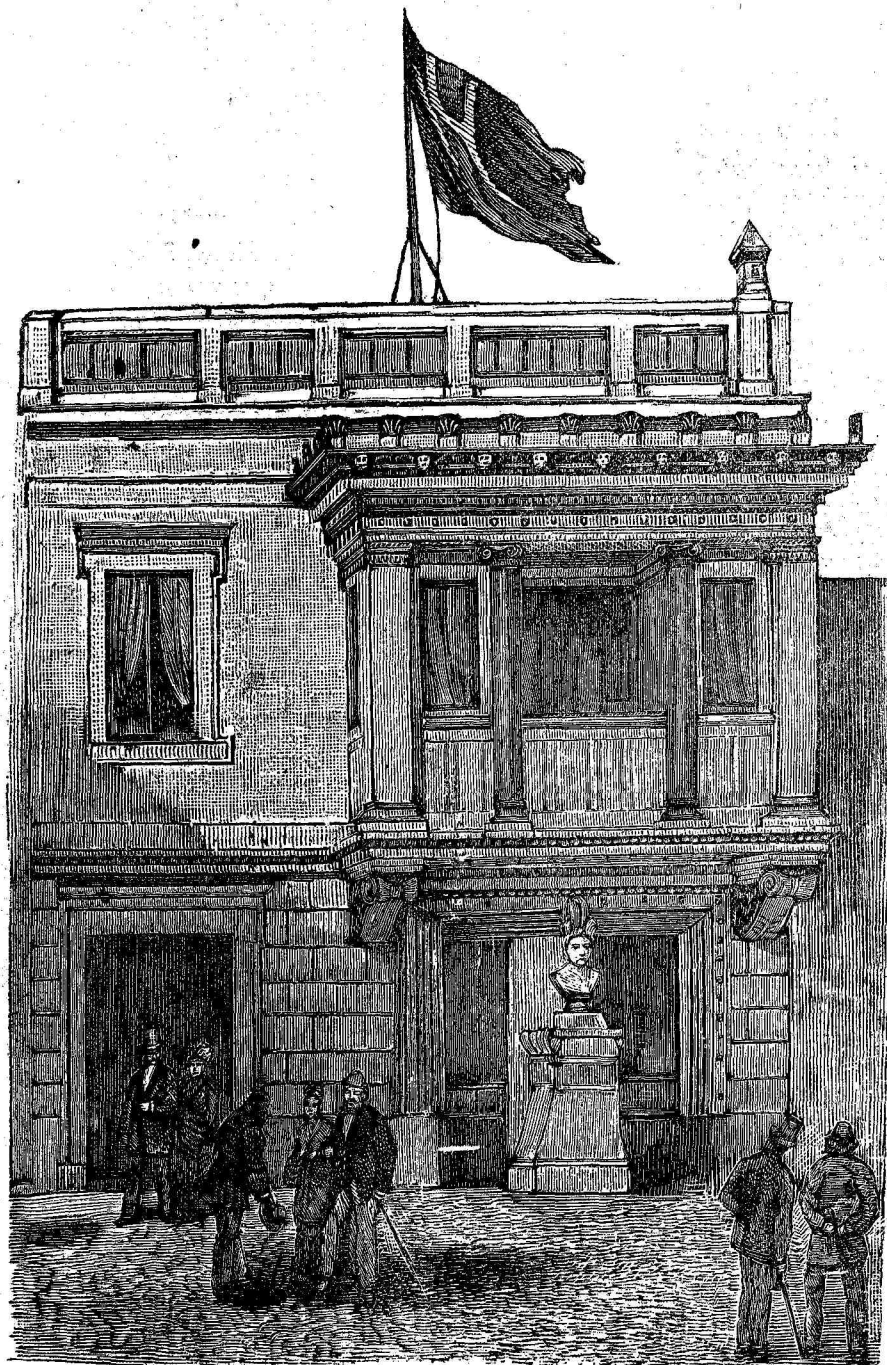

δωμάτιά των τὰς ὑπ' αὐτῶν λατρευομένας μούσας, ἐξέφρασαν τὴν εὐγνωμοσύνην των ἑκάτερος κατὰ τὸν οἰκεῖον αὐτοῦ τρόπον. Καὶ ἐὰν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν πνεῦμά τι τῆς νυκτὸς πλανώμενον εἰς τὰς ἐκτάσεις, ἴστατο ἐν' ἀχροασθῇ ὑπεράνω τῆς ἀρχαίας ἐκεί-

ΠΡΟΣΩΠΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΘΕΣΕΩΣ*

[ΕΝ Τῷ ΠΕΔΙῳ ΤΟΥ ΑΡΕΩΣ]

ΜΕΤΑΦΡΑΖΟΜΕΝ ἐπὶ τούτου τὰς κρίσεις ἐφημερίδος τῶν Παρισίων, ὅπως περιορισθῶμεν μόνον εἰς τὴν πε-

Ἡ ἐν Παρισίοις πρόσοψις τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκθέσεως.

νης πόλεως τοῦ Ἀγρίππα, ἤθελεν ἀκούσει διπλοῦν ὕμνον, ὅστις ἐν μέσῳ τῆς σιγῆς τῆς νυκτὸς ἐναρμονίως ὑψούμενος ἠυλόγει τὴν ΦΙΛΙΑΝ.

(ὑπὸ τῆς Κυρίας Α. Γ. Η.)

ριγραφὴν τῆς προσόψεως. Ἡ ἐλευσινότης τοῦ ἐσωτερικοῦ ὁμως καλύπτει καὶ τοὺς ὀλίγους ἐπαίνους οὓς τὸ ἐξωτερικὸν ἐφείλκυσε. Ἀφαιρέσατε ἀπὸ τὴν Ἑλληνι-

* Ἀλληλογραφία ἐκ Παρισίων.

κὴν ἔχουσιν τὴν συλλογὴν τῶν μαρμάρων, τὴν τῶν μετάλλων τοῦ κ. Ροῦ καὶ τὴν τῶν ξύλων τοῦ κ. Ὁρφανίδου καὶ ἡ Ἐκθεσίς μας ἐγυμνώθη. Λέγεις ὅτι ἡθέλησαν νὰ μεταφέρουν ἐκεῖ τὸν πολιτισμὸν τῶν ἀγρίων. Ὅλα τὰ φυσικὰ προϊόντα μετεκομίσθησαν. Οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἔχουσιν βιομηχανίας, ἢ καὶ ἂν ὑπάρχῃ δεῖγμά τι αὐτοῦ εἶναι τόσῳ μικρὸν, ὥστε φαινόμεθα χειρότεροι καὶ τῶν Κινέζων. Πικρὰ ἡ ἀλήθεια. Ἀλλὰ καλλίτερον θὰ ἔκαμναν οἱ κκ. Ἐπίτροποι ἂν ἀντὶ νὰ διευθύνουσιν ἔκθεσιν διηύθυνον ἐκθέσεις πρὸς τὸ ὑποργεῖον δεικνύοντες πρὸς αὐτὸ τὴν γελοιοποίησίν μας. Ἀφίνομεν τὰς διενέξεις των.

Ἐν τούτοις ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ἡ Ἑλλὰς ἔχει ὡς τύπον προσόψεως κτιρίου, οἰκίαν κατὰ τὸ ἥμισυ ἀρχαίαν κατὰ τὸ ἥμισυ νέαν. Εἶναι μικρὸν πολυχρῶμον οἰκοδόμημα λευκὸν κεκοσμημένον ἐρυθροῖς καὶ κυανοῖς κοσμήμασι, τὸ ἰσόγειον εἶναι ἐκ λίθων λευκῶν ἃς διασταυροῦσι ἐρυθραὶ ζῶναι. Ἡ εἴσοδος, θύρα τετράγωνος πλατεῖα καὶ χαμηλὴ κατὰ τὴν ἑλληνικὴν ἀρχιτεκτονικὴν ἀνοίγεται πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς οἰκοδομῆς ἐν ᾧ πρὸς τὰ ἀριστερὰ μεταξὺ δύο παραθύρων εὐρίσκεται βῆθρον σχήματος τῆρου βαστάζον τὴν προτομὴν τῆς Ἀθηνᾶς, προστάτιδος τῶν Ἀθηνῶν. Εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα ἐξώστης στηρίζεται ἐπὶ δύο γείσων (*console*). Αἱ γωνίαι περατοῦνται εἰς δύο παραστάτας, ἐν ᾧ τὸ παράθυρον τοῦ κέντρου εὐρίσκεται μεταξὺ δύο χαριεστάτων στύλων ἰωνικοῦ ρυθμοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ ἐξώστου εὐρίσκονται δύο δωμάτια φωτιζόμενα διὰ παραθύρων ἐπὶ τῆς προσόψεως καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξώστου. Ὑπὸ τὸ ψυχρὸν καὶ ὀμίχλωδες κλίμα δύναται τις νὰ εὕρῃ ψυχρὰν τὴν λευκὴν ἑλληνικὴν πρόσοψιν, πλὴν ἄλλως ἔχει ὑπὸ τὰ θερμὰ μεσημβρινὰ κλίματα, ὅπου τὸ ζῶηρόν τοῦ ἡλίου φῶς κοσμοῖ τοὺς τοίχους αὐτοὺς διὰ ζωηρῶν καὶ ποικίλων χροίων.»

Μᾶς κολακεύουσι ;

Σ.

Ο ΑΛΕΚΤΩΡ

[Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 18].

Ε.

Ὁ ἀλέκτωρ σύμβολον τῆς ἀναστάσεως.—Πόθεν ἡ αἰτία τῆς ἐν τάφοις εἰκονίσεως ἀλεκτόρων.—Διὰ τί ἐτίθεντο καὶ τίθενται ἐν τοῖς κωδωνοστασίοις ἀλέκτορες.—Περιγραφή τοῦ ἀλεκτορος ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Ἀμβροσίου.

Ἀλλ' ὁ ἀλέκτωρ λαμβάνεται ἐν τῷ Χριστιανισμῷ κυρίως ὡς τὸ σύμβολον τῆς ἀναστάσεως. Διὸ κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους τοῦ Χριστιανισμοῦ ὁ ἀλέκτωρ εἰκονίζεται ἐπὶ τῶν τάφων τῶν Χριστιανῶν. Ὅτι δὲ ὁ ἀλέκτωρ τοῦτο ἐσήμαινεν, ἐξηγεῖται ἐκ τινος χωρίου Κλήμεντος τοῦ πάπα Ῥώμης εἰπόντος ὅτι ἡ ἡμέρα καὶ ἡ νύξ τῆς ἀνάστασις ἀγγέλλουσι κατὰ λέγειν ἡ νύξ, ἐγείρεται ἡ ἡμέρα. Φυσικὸν λοιπὸν ἦτο λαμβάνοντες τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα εἰκόνα τῆς ἀναστάσεως νὰ λάβωσιν ὡς σύμβολον αὐτῆς τὸν ἀλέκτορα,

τὸν κήρυκα τοῦτον τῆς ἡμέρας, ὡς ἀποκαλεῖ αὐτὸν ὁ ἱερὸς Ἀμβρόσιος. Ἐκτὸς δὲ τούτου ὁ ἀλέκτωρ κατὰ τινὰς θὰ δώσῃ τὸ σημεῖον τῆς κοινῆς ἐξεγέρσεως κατὰ τὴν ἐσχάτην ἡμέραν.

Ὅτι συνετέλεσεν ἐτι μᾶλλον εἰς τὸ νὰ θεωρηθῇ ὁ ἀλέκτωρ ὡς τὸ ἔμβλημα τῆς ἀναστάσεως ἦτο ἡ πίστις ἡ πανταχοῦ διαδεδομένη, ὅτι ὁ ἀλέκτωρ εἶχεν ἀναγγεῖλαι τὴν ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος. Τὴν πίστιν ταύτην ἐξήνεγκε διὰ στίχων ὁ Προυδέντιος.

Ἐντεῦθεν πιστεύομεν πάντες ὅτι
κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον τῆς εἰρήνης
καθ' ὃν ὁ ἀλέκτωρ σκιρτῶν ψάλλει
Ὁ Χριστὸς ἐπανήλθεν ἐκ τοῦ ᾄδου.

Ὁ αὐτὸς Προυδέντιος θεωρεῖ τὸν ἀλέκτορα ὡς σύμβολον τῆς δευτέρας τοῦ Χριστοῦ παρουσίας.

Κατὰ ἰδίωμα τῆς ἁγίας Γραφῆς ἡ λέξις *ἐλπίς* ἐκφράζει ἐνίοτε τὴν ἰδέαν τῆς ἀναστάσεως. Ἐντεῦθεν ἡ φράσις *ἐν ἐλπίδι* (*in spe*) ἀπαντᾷ τοσοῦτον συχνὰ ἐγγεγραμμένη ἐπὶ χριστιανικῶν λίθων καὶ ἰδίως ἐπὶ τῶν σφραγίδων, ὧν οἱ πλῖνθοι κλείοντες τὰς θήκας φέρουσι τὸν τύπον τῶν σφραγίδων.

Ἐντεῦθεν, λέγει ὁ ἀββᾶς Μαρτινγνῆς (*Martigny*) κατανοεῖται δια τί οἱ Χριστιανοὶ τῶν πρώτων αἰώνων ἠρέσκοντο τιθέντες ἐπὶ τῶν τάφων τὴν εἰκόνα τοῦ ἀλεκτορος· ὁ ἀλέκτωρ ἦτο τὸ σημεῖον τῆς ἐλπίδος, τὸ σύμβολον τῆς ἀναστάσεως. Ἐντεῦθεν ὁ ἐπιτάφιος λίθος τοῦ Δονάτου, εὐρεθεῖς ἐν τῷ κοιμητηρίῳ τῆς ἁγίας Ἀγνῆς, φέρει τὴν εἰκόνα τοῦ ἀλεκτορος συνημμένην μετὰ τῆς φράσεως *in pace*. Ὁ ἐπιτάφιος τοῦ Κώνσταντος ἐκτὸς τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης φέρει ἀλέκτορα πρὸ ἀγγείου, ὅθεν ἐξέρχονται δύο κλάδοι ἐλαίας. Ἐν τῷ Μουσείῳ τοῦ Φαρνεσίου ἐν Νεαπόλει ὑπάρχει ὁ ἐπιτάφιος λίθος Λεοπάρδου τινὸς, ἐνθα μετὰ τοῦ συμβόλου τοῦ ἀλεκτορος εὐρίσκεται ἡδε ἡ ἐπιγραφή κολοβωμένη: *Die. Bene. Re . . .* τὴν ὁποίαν ἀπεκατέστησαν ὡς ἐξῆς·

illa. die. bene. resurges

Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν καλῶς ἀναστήσει.

Τοιούτων ἐπιγραφῶν παραδείγματα πλεῖστα παρέχουσι χριστιανικοὶ λίθοι.

Εἶδομεν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ὅτι ὁ ἀλέκτωρ ἐτίθετο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ἐκκλησιῶν πρὸς ὑπόμνησιν τῶν ποιμένων τῆς ἐκκλησίας, ὅτι ὀρεῖλουσι νὰ εἴνε ἄγρυπνοι φύλακες τοῦ ποιμνίου των. Ἡ συνήθεια αὕτη ἐπεκράτησε κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα ἐν τῇ Δύσει. Ὁ ἀλέκτωρ ἐτίθετο ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν κωδωνοστασίων ἐν σιδηρᾷ ῥάβδῳ κειμένη ὑπεράνω τοῦ σταυροῦ. Ἡ ῥάβδος ἦτο κινητὴ καὶ ἐχρησίμευεν ὡς ἀνεμοδείκτης.

Ὁ ἱερὸς Ἀμβρόσιος θαυμασίως περιέγραψε τὴν εἰκόνα τοῦ ἀλεκτορος διὰ τῶν ἐξῆς.

«Ἡ ὥδῃ τοῦ ἀλεκτορος, λέγει, εἶνε ἐν καιρῷ νυχτὸς οὐ μόνον ἡδεῖα, ἀλλὰ καὶ ὀφέλιμος, διότι ὡς καλὸς σύνοικος καὶ τὸν κοιμώμενον ἐγείρει καὶ τὸν λυπούμενον παρηγορεῖ καὶ τὸν ὁδοιποροῦντα ἐνθαρρύνει καὶ κηρύττειν διὰ φωνῆς ἡχηρᾶς τῆς νυκτὸς τὴν πρόδον. Ὅταν ὁ ἀλέκτωρ ψάλλῃ, ὁ ληστής ἐγκαταλείπει τὴν